

Dobriša Cesarić, *Povratak*

Ko zna (ah, niko, niko ništa ne zna.
Krhko je znanje!)
Možda je pao trak istine u me,
A možda su sanje.
Još bi nam mogla desiti se ljubav,
Desiti - velim,
Ali ja ne znam, da li da je želim,
Ili ne želim.

U moru života, što vječito kipi,
Što vječito hlapi,
Stvaraja se opet, sastaju se opet
Možda iste kapi.
I kad prođe vječnost zvjezdanim putem,
Jedna vječnost pusta,
Mogla bi se opet u poljupcu naći
Neka ista usta.

Možda ćeš se jednom uveče pojaviti
Prekrasna, u plavom,
Ne sluteći, da si svoju svjetlost lila
Mojom davnom javom,
I ja, koji pišem srcem punim tebe
Ove čudne rime,
Oh, ja neću znati, čežnja moje biti,
Niti tvoje ime!

Pa ako i duša u tome trenutku svoje uho napne,
Sigurnim će glasom zaglušiti razum
Sve, što slutnja šapne;
Kod večernjih lampa mi ćemo se kradom
Pogledat ko stranci,
Bez imalo svijesti, koliko nas vežu

Neki stari lanci.

No vrijeme se kreće, no vrijeme se kreće

Ko sunce u krugu,

I nosi nam opet ono, što je bilo:

I radost, i tugu.

I sinut će oči, naći će se ruke,

A srca se dići -

I slijepi za stope bivšega života

Njima ćemo ići. (...)

Ko zna (ah, niko, niko ništa ne zna.

Krhko je znanje!)

Možda je pao trak istine u me,

A možda su sanje.

Još bi nam mogla desiti se ljubav,

Desiti - velim,

Ali ja ne znam, da li da je želim,

Ili ne želim.